

Arrest

nr. 70 409 van 22 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE RAEDEMAEKER, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger te zijn en van Tsjetsjeense origine te zijn. U verbleef er op uw propiska-adres in Grozny, Tsjetsjenië. U verklaart omwille van volgende problemen uw land te hebben verlaten.

Sinds 1997 werkte u voor de dienst OEBPL IP of de “Administratie voor bestrijding van kidnapping van mensen en andere zware misdaden” van de toenmalige instanties van de onafhankelijke republiek

Ichkeria. Voordien heette het SOB. U gaf er trainingen en sportles aan collega's. Ook ging u ter plaatse wanneer een terroristische aanslag werd gepleegd. Uw opdracht bestond er in de terroristen neer te schieten en de gijzelaars te bevrijden. In november 1998 nam u er ontslag. In september of oktober 1998 werd uw divisiehoofd van OEBPL IP, S. B. (...), vermoord.

Op 17 december 2006 werd u niet ver van uw huis door 7 à 8 Kadyrovtsi gearresteerd. U werd door hen meegenomen naar een afdeling van de Kadyrovtsi in het district Staropromyslovski in Grozny. U diende er informatie te geven over collega's van u bij OEBPL IP en over de aanslagen die u er heeft meegemaakt. U bent van mening dat deze vragen werden gevraagd omwille van uw vroegere werk voor OEBPL IP. U werd er ernstig geslagen. In december 2006 werd u in de buurt van Nazran, Ingoesjetië, gevonden door een oude man en een jonge man. U was in coma. U werd het ziekenhuis binnengebracht met een schedelbreuk, een hersentrauma en een gebroken neus. Ook had u veel bloed verloren. In februari of maart 2007 ontwaakte u uit de coma in een ziekenhuis in Nazran.

Op 17 april 2011 werd u in het centrum van Grozny gearresteerd door een vijftal Kadyrovtsi. U werd geblinddoekt, in hun auto gestopt en meegenomen. Van andere onbekende mensen die ook in dezelfde cel als u werden vastgehouden, wist u dat u in Gudermes was. Er werd u gevraagd te spioneren. Men zou u zeggen wie u moest bespioneren. U werd er door de Kadyrovtsi geslagen. U kreeg er bijna niets te eten. Op 22 april 2011 bent u met behulp van een Kadyrovets, R. (...), wiens vrouw en kind u tijdens uw werk in de jaren '90 heeft bevrijd, kunnen ontsnappen. Met de telefoon van R. (...) belde u uw neef T. B. (...) op, die u kwam ophalen. Vervolgens bracht uw neef u naar uw tante in Urus-Martan, waar u een paar dagen verbleef.

Daarna vertrok u op 26 april 2011 per bus naar Moskou waar u tot uw vertrek op 16 mei 2011 verbleef. Vervolgens bent u per minibus naar België gereisd. Op 19 mei 2011 kwam u in België aan waar u diezelfde dag een asielaanvraag indiende bij de bevoegde Belgische asielinstanties.

In geval van een terugkeer naar uw land vreest u te worden vermoord door Kadyrovtsi. Veel mensen die voor OEBPL IP werkten, zijn vermoord. U denkt dat uw echtgenote, L. S. (...), waarmee u traditioneel gehuwd bent, zich samen met uw kinderen, S. (...), I. (...) en R. (...), in Kazachstan bevinden. U had haar weggestuurd vlak voordat u werd opgepakt.

Uw zus, M. S. K. (...) (O.V. 5.123.977), heeft op 4 september 2001 in België een asielaanvraag ingediend. Op 24 juni 2004 nam het CGVS terzake een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling. Uw zus ging tegen deze beslissing in beroep. Op 17 februari 2005 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uw zus de vluchtelingenstatus toegekend. Op 11 juli 2008 heeft uw zus de Belgische nationaliteit verworven. U verklaart dat uw zus andere problemen dan u heeft gekend.

U bent in het bezit van volgende documenten: een kopie van enkele pagina's van uw Russisch intern paspoort, uw militair boekje, uw rijbewijs, uw arbeidsboekje, een medisch attest dd.10.06.2011 en een kopie van de Belgische identiteitskaart van uw zus, M.S.K.(...) (O.V. 5.123.977).

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u geen tastbaar bewijs heeft betreffende essentiële aspecten in uw asielrelaas. Zo stelt u dat in uw militair boekje en in uw arbeidsboekje geen gegevens staan betreffende uw werk voor OEBPL IP, die aanleiding was voor de door u verklaarde problemen (CGVS, p. 7 & 8). Ook stelt u dat u geen tastbare bewijzen heeft betreffende uw werk voor deze instantie (CGVS, p. 20). Eveneens dient opgemerkt te worden dat u geen enkel tastbaar bewijs heeft neergelegd betreffende uw verwondingen - met name een schedelbreuk, een hersentrauma en een gebroken neus - die u heeft opgelopen tijdens uw arrestatie in december 2006 en uw hieropvolgende ziekenhuisopname tot februari of maart 2007. Nochtans kan redelijkerwijze worden verwacht dat dergelijke ernstige letsels bedocumenteerd kunnen worden. Wat het door u neergelegde medisch attest dd. 10.06.2011 betreft waarmee u wilt aantonen dat u hoofdpijn heeft omwille van een hersentrauma (CGVS, p. 8), dient opgemerkt te worden dat dit attest stelt dat u kinesitherapie moet ondergaan omwille van een gedeeltelijke verlamming en spieratrofie die wellicht een neurologische oorsprong kennen en dat u in de nabijheid van familie dient te zijn. Doch het medisch attest vermeldt geen oorzaak van de parese en de spieratrofie. Bijgevolg kan dit medisch attest niet aantonen dat u deze letsels heeft opgelopen omwille van de door u verklaarde problemen. Ook kan redelijkerwijze van u worden verwacht dat een maandenlange ziekenhuisopname - met name van december 2006 tot februari/maart 2007 - bedocumenteerd kan worden. U kreeg 10 werkdagen om dergelijke documenten binnen te brengen (CGVS, p. 14 & 22). U verklaarde dat een kennis op 18 juli 2011 naar de Russische Federatie zou reizen en dat hij kan proberen dergelijke documenten te bemachtigen (CGVS, p. 14). Ook uw advocaat heeft de gevraagde documenten opgeschreven en zou u vragen of er een medisch attest is (CGVS, p. 21 & 22). Echter, tot op heden heeft het CGVS niets ontvangen. Dergelijk manifest gebrek aan bewijzen, waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat deze kunnen worden voorgelegd, doet reeds afbreuk aan de aannemelijkheid van uw asielrelaas.

Wat uw verklaringen betreft, dient gewezen te worden op verschillende tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen voor het CGVS onderling en tussen uw verklaringen voor het CGVS enerzijds en uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) anderzijds.

Zo legt u tegenstrijdige verklaringen af betreffende uw verblijfplaats voor uw vertrek uit de Russische Federatie. Immers, eerst stelt u tweemaal dat u tot 16 mei 2011 effectief verbleef op uw propiska-adres in Grozny (CGVS, p. 3). Later stelt u echter dat u van 22 tot 26 april 2011 bij uw tante in Urus-Martan verbleef en dat u vervolgens van 26 april tot 16 mei 2011 in Moskou verbleef (CGVS, p. 18). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelt u dat u niet weet wat er opgeschreven wordt, dat u nog steeds op uw propiska-adres bent geregistreerd en dat u stom zou zijn om na uw vrijlating op 22 april 2011 nog terug te keren naar uw propiska-adres (CGVS, p. 18). Deze verklaringen zijn niet afdoende. Immers, verschillende vragen ter verificatie van uw vorige antwoorden betreffende uw verblijfplaats werden tijdens het gehoor voor het CGVS gesteld. Zo werd voor een tweede keer gevraagd of u tot 16 mei 2011 effectief verbleef op uw propiska-adres, waarna u dit bevestigde (CGVS, p. 3). Ook werden verschillende bijkomende vragen gesteld om te verifiëren in welke periode u in Urus-Martan verbleef en in welke periode u in Moskou verbleef (CGVS, p. 18). Omwille van deze bijkomende vragen ter verduidelijking van uw verklaringen is het uitgesloten dat er iets anders is genoteerd dan wat u verklaard heeft. Daarenboven dient opgemerkt te worden dat u in de verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelt op 14 mei 2011 Grozny te hebben verlaten en op 16 mei 2011 in Moskou te zijn aangekomen (verklaring DVZ, punt 35). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid in uw verklaringen bij DVZ stelt u dat dit niet mogelijk is en dat er iets anders wordt opgeschreven dan dat u zegt (CGVS, p. 18). Deze verklaring is niet afdoende. Immers, ze verklaart niet waarom u bij DVZ tegengestelde verklaringen aflegt dan voor het CGVS. Zo zijn uw verklaringen bij DVZ u voorgelezen, waarna u deze voor akkoord heeft ondertekend (verklaringen DVZ). Daarenboven dient verwezen te worden naar de verschillende bijkomende vragen ter verificatie van uw verblijfplaats voor het CGVS (zie supra).

Ook dient opgemerkt te worden dat u in de vragenlijst voor het CGVS die bij DVZ werd ingevuld, stelt dat u na uw arrestatie op 17 april 2011 vijf dagen later vrijkwam op borg (vragenlijst CGVS, p. 2). Echter, voor het CGVS stelt u dat u gevlucht bent met behulp van een K.R. (...) genaamd, die u moedwillig heeft laten ontsnappen (CGVS, p. 16 & 17). Geconfronteerd met uw verklaringen in de vragenlijst stelt u dat dit niet waar is, dat u een hersentrauma heeft, maar dat u niet zo stom bent om zoiets te zeggen (CGVS, p. 17). Deze verklaring is niet afdoende. Immers, ondanks uw verklaring dat u een hersentrauma heeft opgelopen, blijkt uit het gehoorverslag dat u daadwerkelijk in staat bent om correct, concreet en gedetailleerd op de vragen te antwoorden (zie bijvoorbeeld CGVS, p. 5 & 13). Bijgevolg blijkt uit het

gehoorverslag ook geenszins de bemerkingen van uw advocaat volgens dewelke u psychisch onvoldoende in staat bent om kort en bondig op de vragen te antwoorden (CGVS, p. 21). Van enig psychisch probleem voor u wordt daarenboven evenmin een begin van bewijs geleverd.

Bovenstaande vastgestelde tegenstrijdigheden betreffende essentiële feiten in uw asielrelaas doen ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Bevestiging van dit gebrek aan geloofwaardigheid wordt gevonden in uw verklaringen betreffende uw vluchtroute die u niet aannemelijk heeft kunnen maken. U stelt dat u per bus van Grozny in Tsjetsjenië naar Moskou bent gereisd (CGVS, p. 10). Vervolgens bent u per minibus naar België gereisd (CGVS, p. 10). Onderweg naar België werden de paspoorten gecontroleerd (CGVS, p. 10). U bent zonder uw reispaspoort maar met uw Russisch intern paspoort naar België gereisd (CGVS, p. 8 & 9). U had uw reispaspoort immers in Tsjetsjenië verloren (CGVS, p. 8). De smokkelaar heeft nog steeds uw intern paspoort en er werd geen vals reispaspoort voor u gebruikt tijdens uw reis naar België (CGVS, p. 9). U weet niet welke landen u onderweg bent gepasseerd en u heeft geen afspraken gemaakt met de smokkelaar in geval van controle (CGVS, p. 10). Deze verklaringen zijn niet aannemelijk. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u zonder geldig reisdocument - in casu een reispaspoort en een geldig visum om de Schengenzone te betreden - naar België bent gereisd. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Russisch intern paspoort en uw reispaspoort, bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit het land vertrokken bent, verborgen te houden. Immers, zoals blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, wordt in het intern paspoort vermeld welke andere identiteitsbewijzen - waaronder het reispaspoort - de persoon heeft ontvangen.

Ook dient opgemerkt te worden dat uw gedrag niet in overeenstemming is met de door u verklaarde vrees voor de autoriteiten. Meer bepaald vreest u dat de Kadyrovtsi u zullen martelen en doden (CGVS, p. 12). Echter, sinds uw eerste arrestatie in december 2006 bent u zelf nog uw rijbewijs en uw binnenlands paspoort gaan afhalen bij de daartoe bevoegde instanties in Grozny, Tsjetsjenië (CGVS, p. 7 & 8). Uw binnenlands paspoort en uw rijbewijs werden respectievelijk op 4 maart 2011 en op 17 maart 2011 uitgegeven (zie betreffende documenten). Ook bevat uw militair boekje nog een stempel van 15 april 2011 die in Grozny werd gezet (militair boekje, p. 26). Gezien de door u verklaarde ernst van uw vrees jegens de Tsjetsjeense autoriteiten, is het hoogst opmerkelijk dat u verschillende Tsjetsjeense instanties contacteert om documenten of een stempel te bekomen. Uw verklaring volgens dewelke de autoriteiten dachten dat u dood was en ze u niet zagen en ze u daardoor tot 17 april 2011 met rust lieten (CGVS, p. 18), maakt uw gedrag des te merkwaardiger. Het is immers uiterst opmerkelijk dat u zich naar verschillende diensten van de door u gevreesde autoriteiten begeeft, terwijl deze autoriteiten meenden dat u dood was en u daardoor tot 17 april 2011 geen problemen heeft gekend. Bovenstaande vaststellingen doen ernstig afbreuk aan de door u verklaarde vrees voor de autoriteiten.

Aldus dient te worden geoordeeld dat u uw asielrelaas niet aannemelijk heeft kunnen maken.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is

Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat er in hoofde van uw zus, M.S.K. (...) (O.V. 5.123.977), die op 4 september 2001 in België een asielaanvraag door heeft ingediend, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 17 februari 2005 werd overgegaan tot de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Sinds 11 juli 2008 bezit uw zus de Belgische nationaliteit. Gezien uzelf verklaart dat uw zus bij haar asielaanvraag andere problemen dan u heeft aangehaald (CGVS, p. 4), en gezien het in uw hoofde vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid van uw asielrelaas, kan voor u tot geen gelijksoortige asielappreciatie worden besloten.

De door u neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Immers, de kopie van enkele pagina's van uw Russisch intern paspoort, uw militair boekje, uw rijbewijs en uw arbeidsboekje bevatten informatie betreffende uw identiteit, doch niet betreffende de door u verklaarde problemen. De kopie van de Belgische identiteitskaart van uw zus, M.S.K. (...) (O.V. 5.123.977), toont enkel aan dat uw zus de Belgische nationaliteit bezit. Echter, ze bevat geen informatie betreffende de door u verklaarde problemen. Het door u neergelegd medisch attest dd. 10.06.2011 werd reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. (...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van het artikel 3 van het Europees Verdrag van het Rechten van de Mens. (hierna: het EVRM).

Verzoeker verwijst naar de bestreden beslissing en wijst erop dat zijn tewerkstelling bij OEBPL IP dateert van de jaren 1997-1998 en dat het niet redelijk is te verwachten dat verzoeker nog bewijzen zou kunnen voorleggen van die tijd.

Verder wenst hij er op te wijzen dat hij ondertussen wel zijn ziekenhuisopname na de arrestatie op 17 december 2006 kan bewijzen en dat hij een medisch attest heeft verkregen van het ziekenhuis van Nazran aangaande zijn opgelopen verwondingen.

Hij wijst erop dat hij de voormelde verwondingen heeft opgelopen tijdens zijn arrestatie van 17 december 2006 en licht toe dat hij bij wijze van objectieve bevestiging deze letselschade via medisch attest heeft laten vaststellen door V. C. van het Universitair ziekenhuis site Sint-Pierre te Brussel.

Verzoeker vraagt dan ook om de ingeroepen feiten naar aanleiding van de arrestatie die plaats vond op 17 december 2006 voor bewezen te verklaren en anders de bestreden beslissing opnieuw door te verwijzen naar de commissaris-generaal. Gelet op dit feit meent verzoeker dat het voor hem in het licht van de huidige veiligheidssituatie onveilig is om terug te keren en hij voert dan ook de schending aan van het artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, van het artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen van 2 en 3 van de wet op uitdrukkelijke motivering van bestuurshandeling, van het artikel 48/3 en 62 van de vreemdelingenwet. Verzoeker citeert het onderdeel van de bestreden beslissing wat betreft de vaststelling dat er tegenstrijdige verklaringen zijn afgelegd.

Verzoeker wenst aan te voeren dat deze tegenstrijdigheden slechts twee in aantal zijn. Hij wijst verder op de onjuistheid, minstens de onredelijkheid om in de verklaringen van verzoeker tegenstrijdigheden te

zoeken. Hij wijst er op dat hij in de vragenlijst die bij Dienst Vreemdelingenzaken werd ingevuld hij heeft gezegd dat hij met de hulp van R (...) is vrijgekomen. En hij citeert naar wat hij verklaarde dienaangaande bij de commissaris-generaal en concludeert hieruit dat de beweerde tegenstrijdigheid niet weerhouden kan worden.

Ook wat betreft zijn verblijf tussen 22 april en 16 mei voert verzoeker aan dat op dit punt ook geen sprake is van een tegenstrijdigheid. Hij licht toe dat hij zijn *propiska* altijd heeft behouden in Grozny en dat hij altijd in Grozny heeft gewoond tot 16 mei 2011 en dat zijn feitelijke verblijfplaats ondertussen tijdelijk bij zijn tante in Urus Martan dient gesitueerd te worden. Verzoeker meent dan ook dat er geen tegenstrijdigheid is tussen een *propiska* hebben in Grozny en feitelijk in Urus martan te verblijven.

Verzoeker argumenteert dienaangaande dat de commissaris-generaal betreffende dit punt een misleidende vraagstelling heeft gehanteerd en dit dus niet altijd juist is. Hij verwijst naar pagina 3 van het verhoorverslag waaruit zou blijken dat de commissaris-generaal de indruk wekt dat de vraag er op gericht was te weten van wanneer tot wanneer verzoeker op zijn *propiska* adres woonde en uit pagina 18 van het verhoorverslag wordt dan plots een tegenstrijdigheid opgeworpen.

Verzoeker voert aan dat het juist is dat verzoeker zou gezegd hebben dat hij pas op 16 mei in Moskou aankwam, maar wel dat hij gezegd heeft dat hij op 16 mei uit Moskou vertrokken is. Hij verwijst dienaangaande naar pagina 10 van het verhoorverslag. Hij concludeert hieruit dat men op deze manier ten onrechte verwarring zaait. Hij benadrukt nogmaals dat verzoeker consequent heeft geantwoord dat hij van 22 april tot en met 26 april bij zijn tante is gebleven en hij op 16 mei 2001 uit Moskou is vertrokken naar België en dat hij dus tot aan zijn vertrek uit de Russische Federatie op 16 mei 2011 zijn *propiska* in Grozny heeft gehad.

In een derde middel voert verzoeker wederom de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de artikelen 48/3 en 62 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker citeert wederom het relevante onderdeel van de bestreden beslissing en licht toe dat hij via de mensensmokkelaar naar België is gekomen en deze persoon alles heeft geregeld opdat hun passagiers niet individueel zouden worden ondervraagd door de grenscontroles. Hij benadrukt dat het niet beschikken over een binnenlands paspoort of een reispaspoort niet impliceert dat men aldus met een visum naar België is gekomen. Hij meent dus dat er geen manifeste gegevens voorhanden zijn waaruit blijkt dat men dient te twijfelen dat verzoeker via een mensensmokkelaar naar België is gebracht.

In een vierde middel voert verzoeker wederom de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de artikelen 48/3 en 62 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst wederom naar het relevante onderdeel van de bestreden beslissing en stelt dat de commissaris-generaal zijn situatie niet correct heeft beoordeeld. Hij voert aan dat hij immers lange tijd geen problemen heeft gehad en dat hij dacht dat hij zich zonder gevaar kon wenden tot de overheidsdiensten. Verzoeker gaat niet akkoord met de vaststelling van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat zijn handelswijze niet geloofwaardig zou zijn aangezien hij als plausibele verklaring opgaf dat hij er aan dacht om als taxichauffeur te beginnen werken.

Verzoeker benadrukt dat de voormelde handelswijze niet zonder gevaar is geweest daar hij enkele dagen later werd opgepakt. Hij stelt verder dat zijn relaas consequent is en dat hij aantoonde dat hij een reële en ernstige vrees heeft voor vervolging door de autoriteiten in de zin van de vluchtelingenconventie. Hij vreest ook bij terugkeer naar zijn land van herkomst het slachtoffer te worden van onmenselijke en vernederende handelingen en voert tevens de schending aan van het artikel 3 van het EVRM. Verzoeker verwijst wederom naar de algemene informatiebundel van de commissaris-generaal aangaande zijn land van herkomst en wat zich ook in het administratief dossier bevindt.

In een vijfde middel voert verzoeker opnieuw de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de artikelen 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst wederom naar het onderdeel van de bestreden beslissing aangaande beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus en hij citeert eveneens het artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Hij wijst erop dat uit de informatie van de commissaris-generaal zelf blijkt dat wat betreft een dossier met betrekking tot de regio Tsjetsjenië nood is aan een bijzonder zorgvuldig onderzoek omwille van de zeer precare veiligheidssituatie en de veel voorkomende mensenrechtenschendingen. Verzoeker voert aan dat de bedoelde mensenrechtenschendingen overeenstemmen met wat verzoeker heeft ingeroepen.

Hij voert tevens aan dat de commissaris-generaal niet voldoende rekening heeft gehouden met het bijzonder profiel van verzoeker, namelijk de broer van een erkende vluchteling. Verzoeker voert aan dat men enkel met dit element heeft rekening gehouden bij de beoordeling van de erkenning van de vluchtelingstatus, maar niet wat betreft de beoordeling van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker argumenteert dienaangaande dat ook blijkt uit het informatie van de commissaris-generaal zelf dat er een bijzonder risico bestaat voor al wie een klacht heeft ingediend bij de nationale of de internationale organisatie.

Verzoeker besluit dan ook dat de commissaris-generaal nagelaten heeft om een voldoende zorgvuldig onderzoek te voeren omtrent de noodzaak in hoofde van verzoeker om subsidiaire bescherming te verkrijgen op grond van het artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker verzoekt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dan ook om de bestreden beslissing te hervormen en hem de te erkennen in de vluchtelingenstatus of hem subsidiair de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker om zijn dossier terug te zenden naar de commissaris-generaal voor verder onderzoek.

2.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

2.3. Wat betreft de aangevoerde schending van het artikel 3 van het EVRM wijst de Raad er op dat dit artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De Raad verwijst dan ook dienstig naar wat wordt uiteengezet in het desbetreffende onderdeel van dit arrest.

2.4. De Raad merkt op dat verzoeker in de aanhef van zijn middelen telkens dezelfde schendingen aanvoert en in zijn verdere uiteenzetting kritiek uit op de verschillende motieven van de bestreden beslissing. Gelet op de inhoudelijke overlapping van de verschillende middelen zullen deze middelen samen worden behandeld.

Er kan duidelijke worden afgeleid dat verzoeker in alle vijf middelen kritiek uit op een ander motief van de bestreden beslissing en hij aldus de schending van de materiële motiveringsplicht beoogd.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De verdere analyse van de aangevoerde middelen van verzoeker zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR,

Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.4.1. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker geenszins een begin van bewijs heeft neergelegd aangaande zijn beweerde asielrelaas.

Verzoeker betwist niet dat hij geen begin van bewijs heeft neergelegd aangaande zijn tewerkstelling bij OEBPL IP. Hij voert evenwel aan dat men niet redelijkerwijze kan verwachten dat hij een bewijs neerlegt van een tewerkstelling die dateert van 1997-1998.

Verzoeker kan niet in deze redenering worden gevolgd. De Raad stelt vast dat verzoeker weliswaar een kopie van zijn arbeidsboekje voorlegt met vermeldingen tot 14 april 1997. Hij geeft geen verklaring waarom geen kopie van de eventuele latere vermeldingen of gebrek aan vermelding in de volgende bladzijden niet voorlegt. De Raad stelt ook vast dat verzoeker vaag is met betrekking zijn concrete activiteiten voor deze dienst. Verzoeker stelt tijdens het gehoor dat hij aanwezig was op veel terroristische aanslagen, maar als concrete toelichting stelt hij slechts dat zij ooit twee journalisten hebben vrijgemaakt en ook kinderen. Er was ook een vrouw met een kind uit een Tsjetsjeens gezin (gehoorverslag, p. 5 en 6).

Verzoeker stelt dat de voormelde tewerkstelling de oorzaak is van zijn problemen en zijn nood aan internationale rechtsbescherming. Dit is aldus een essentieel element van zijn asielrelaas en gelet op de bewijslast die thans rust op verzoeker kan men redelijkerwijze verwachten dat verzoeker toch een begin van bewijs dienaangaande kan neerleggen of dit alleszins op voldoende concrete wijze zou kunnen toelichten wat *in casu* niet het geval is. De vaststelling dat verzoeker dit niet kan ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Bijkomend wijst de Raad erop dat dit motief één van de motieven is op basis waarvan de bestreden beslissing werd genomen en de motivering van de bestreden beslissing moet dus in zijn geheel gelezen worden.

Wat betreft het medische attest dat verzoeker toevoegt bij zijn verzoekschrift merkt verzoeker vooreerst op dat dit betreffende stuk (stuk 3) een kopie betreft. Gekopieerde documenten hebben slechts een relatieve bewijswaarde. Zij zijn immers gemakkelijk via knip en plakwerk te vervalsen. Dit document heeft op zich geen bewijswaarde.

Bijkomend kan er worden opgemerkt dat een medisch attest geen sluitend bewijs is voor de omstandigheden waarin de verzoeker zijn aandoening opliep. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen aandoeningen. Desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de aandoeningen werden opgelopen. Het neergelegde attest is geen sluitend bewijs

van de aangehaalde feiten van vervolging. Ook wat betreft het stuk 4, met name het attest van dokter V.C. (...) dient dezelfde redenering te worden gevolgd.

Tot slot kan er nog gewezen worden op het feit dat er pas bewijskracht kan ontleend worden aan een document indien dit document ondersteund wordt door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is.

De Raad concludeert dan ook dat het onmogelijk is om op basis van de neergelegde stukken 3 en 4 de ingeroepen feiten die zouden zijn gebeurd naar aanleiding van de arrestatie van 17 december 2006 voor bewezen te verklaren.

2.4.2. Wat betreft het onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing aangaande de tegenstrijdige verklaringen die verzoeker heeft afgelegd, wijst de Raad er vooreerst op dat de commissaris-generaal terecht opmerkt in zijn nota dat het aan hem toekomt om de situatie van een asielzoeker te onderzoeken rekening houdend met alle elementen van zijn of haar situatie. Dergelijk onderzoek kan inderdaad een vergelijking inhouden van opeenvolgende verklaringen van verzoeker. Gelet op de bewijslast van een asielzoeker, komt het aan verzoeker toe om de waarheid te vertellen en om zijn relaas te staven. Indien er wordt vastgesteld dat een asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd is dit een element die de geloofwaardigheid van een asielzoeker aantast. De vaststelling van bepaalde tegenstrijdige verklaringen is op zich niet onjuist of onredelijk.

Wat betreft de tussenkomst van R (...) bij zijn vrijlating verwijst de Raad vooreerst naar het volgende onderdeel van de bestreden beslissing:

"(...)

Ook dient opgemerkt te worden dat u in de vragenlijst voor het CGVS die bij DVZ werd ingevuld, stelt dat u na uw arrestatie op 17 april 2011 vijf dagen later vrijkwam op borg (vragenlijst CGVS, p. 2). Echter, voor het CGVS stelt u dat u gevlucht bent met behulp van een K.R. (...) genaamd, die u moedwillig heeft laten ontsnappen (CGVS, p. 16 & 17). Geconfronteerd met uw verklaringen in de vragenlijst stelt u dat dit niet waar is, dat u een hersentrauma heeft, maar dat u niet zo stom bent om zoiets te zeggen (CGVS, p. 17). Deze verklaring is niet afdoende. Immers, ondanks uw verklaring dat u een hersentrauma heeft opgelopen, blijkt uit het gehoorverslag dat u daadwerkelijk in staat bent om correct, concreet en gedetailleerd op de vragen te antwoorden (zie bijvoorbeeld CGVS, p. 5 & 13).

"(...)"

De Raad stelt vooreerst vast dat de voormelde tegenstrijdigheid steun vindt in de stukken van het administratief dossier. Uit de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoeker eerst verklaarde dat hij vrij kwam op borg en later verklaarde verzoeker dat hij moedwillig werd vrijgelaten door R. (...). Uit het verhoorverslag (pagina 17) van de commissaris-generaal blijkt bovendien dat verzoeker uitdrukkelijk verklaarde dat er aan niemand geld werd betaald. Deze tegenstrijdigheid ondermijnt de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker.

Wat betreft de tegenstrijdigheid die werd vastgesteld aangaande zijn *propiska* adres verwijst de Raad eveneens naar het relevante onderdeel van de bestreden beslissing dat luidt als volgt:

"(...)Zo legt u tegenstrijdige verklaringen af betreffende uw verblijfplaats voor uw vertrek uit de Russische Federatie. Immers, eerst stelt u tweemaal dat u tot 16 mei 2011 effectief verbleef op uw propiska-adres in Grozny (CGVS, p. 3). Later stelt u echter dat u van 22 tot 26 april 2011 bij uw tante in Urus-Martan verbleef en dat u vervolgens van 26 april tot 16 mei 2011 in Moskou verbleef (CGVS, p. 18).

Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelt u dat u niet weet wat er opgeschreven wordt, dat u nog steeds op uw propiska-adres bent geregistreerd en dat u stom zou zijn om na uw vrijlating op 22 april 2011 nog terug te keren naar uw propiska-adres (CGVS, p. 18). Deze verklaringen zijn niet afdoende. Immers, verschillende vragen ter verificatie van uw vorige antwoorden betreffende uw verblijfplaats werden tijdens het gehoor voor het CGVS gesteld. Zo werd voor een tweede keer gevraagd of u tot 16 mei 2011 effectief verbleef op uw propiska-adres, waarna u dit bevestigde (CGVS, p. 3). Ook werden verschillende bijkomende vragen gesteld om te verifiëren in welke periode u in Urus-Martan verbleef en in welke periode u in Moskou verbleef (CGVS, p. 18). Omwille van deze bijkomende vragen ter verduidelijking van uw verklaringen is het uitgesloten dat er iets anders is genoteerd dan wat u verklaard heeft. Daarenboven dient opgemerkt te worden dat u in de verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken

stelt op 14 mei 2011 Grozny te hebben verlaten en op 16 mei 2011 in Moskou te zijn aangekomen (verklaring DVZ, punt 35). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid in uw verklaringen bij DVZ stelt u dat dit niet mogelijk is en dat er iets anders wordt opgeschreven dan dat u zegt (CGVS, p. 18). Deze verklaring is niet afdoende. Immers, ze verklaart niet waarom u bij DVZ tegengestelde verklaringen aflegt dan voor het CGVS. Zo zijn uw verklaringen bij DVZ u voorgelezen, waarna u deze voor akkoord heeft ondertekend (verklaringen DVZ). Daarenboven dient verwezen te worden naar de verschillende bijkomende vragen ter verificatie van uw verblijfplaats voor het CGVS (zie supra). (...)"

De Raad stelt vast dat ook deze vaststelling steun vindt in het administratief dossier. Tijdens het interview bij de commissaris-generaal verklaarde verzoeker tot tweemaal toe dat hij tot 16 mei 2011 op zijn *propiska* adres verbleef, terwijl hij later tijdens het interview verklaarde dat hij van 22 tot 26 april 2011 bij zijn tante in Moskou verbleef en hij vervolgens van 26 april 2011 tot en met 26 mei 2011 in Moskou verbleef. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker dat hij op 14 mei 2011 Grozny heeft verlaten en op 16 mei 2011 in Moskou is aangekomen. Dit alles kan bezwaarlijk consequent genoemd worden en de commissaris-generaal stelde terecht vast dat verzoeker op dit punt tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd.

De loutere verwijzing naar één bepaalde versie van de feiten die verzoeker heeft verklaard bij de commissaris-generaal en voorhouden dat dit een duidelijke en niet mis te verstane verklaring is doet uiteraard geen afbreuk aan de voormelde vaststelling dat verzoeker tevens een andere versie van dezelfde feiten heeft weergegeven.

Gelet op de bovenstaande uiteenzetting kan verzoeker eveneens niet volhouden aan zijn *post factum* bewering dat hij bedoelde dat hij zijn *propiska* heeft behouden in Grozny en feitelijk in Urus-Martan verbleef. De Raad merkt bovendien op dat uit het verhoorverslag duidelijk blijkt (verhoorverslag pagina 3) dat de commissaris-generaal tot tweemaal toe uitdrukkelijk heeft gevraagd tot wanneer hij precies op zijn *propiska* adres verbleef. De voormelde *post factum* bewering kan geenszins worden gevolgd.

Wat betreft de argumentatie van verzoeker dat er sprake zou zijn geweest van misleiding daar de commissaris-generaal tijdens het interview verzoeker confronteert met het feit dat hij eerder verklaarde dat hij op 16 mei in Moskou aankwam en hij nu zegt dat hij er drie weken heeft verbleven, terwijl hij thans tegen de commissaris-generaal zou verklaard hebben dat hij op 16 mei uit Moskou vertrokken is, kan de commissaris-generaal worden gevolgd in zijn nota waar hij opmerkt dat er wordt verwezen naar de tegenstrijdige verklaring van verzoeker zoals weergegeven bij de Dienst Vreemdelingenzaken en niet wat hij eerder verklaarde op dit punt bij de commissaris-generaal.

De bewering dat het *in casu* zou gaan om misleiding mist feitelijke grondslag.

In acht genomen wat voorafgaat voert verzoeker in zijn verzoekschrift geen argumenten aan die de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden kunnen verklaren of weerleggen.

2.4.3. Wat betreft de betwisting rond de motivering omtrent de verklaringen van verzoeker aangaande zijn vluchtroute en de vaststelling dat hij niet beschikt over een binnenlands paspoort of een reispaspoort wijst de Raad er vooreerst op dat verzoeker niet betwist dat hij geen geldig binnenlands paspoort of een reispaspoort heeft voorgelegd. Verzoeker stelt dat hij via een mensensmokkelaar naar België is gereisd en deze persoon over zijn binnenlands paspoort beschikt. Hij beschikte over een internationaal paspoort, maar kon dit niet gebruiken omdat hij het internationaal paspoort thuis bij zijn vlucht verloren had (gehoor, p. 8). De Raad acht het niet geloofwaardig dat verzoeker zonder internationaal paspoort kon reizen met een reisagent gelet op de informatie van de commissaris-generaal, dat zich ook in het administratief dossier bevindt, en waaruit blijkt dat er bij binnenkomst in Europa strenge individuele identiteitscontroles plaatsvinden. De bewering van verzoeker dat mensensmokkelaars alles regelen opdat hun passagiers niet individueel zouden ondervraagd worden acht de Raad niet aannemelijk gelet op het feit dat deze bewering niet strookt met de informatie van de commissaris-generaal.

Het ontbreken van identiteits- en reisdocumenten, zonder dat daarvoor een aannemelijke reden aanwezig is, ondermijnt de geloofwaardigheid van het asielaanvraag.

2.4.4. De Raad verwijst naar het volgende onderdeel van de bestreden beslissing aangaande de vrees van verzoeker voor de nationale autoriteiten dat luidt als volgt:

“(...)

Ook dient opgemerkt te worden dat uw gedrag niet in overeenstemming is met de door u verklaarde vrees voor de autoriteiten. Meer bepaald vreest u dat de Kadyrovtsi u zullen martelen en doden (CGVS, p. 12). Echter, sinds uw eerste arrestatie in december 2006 bent u zelf nog uw rijbewijs en uw binnenlands paspoort gaan afhalen bij de daartoe bevoegde instanties in Grozny, Tsjetsjenië (CGVS, p. 7 & 8). Uw binnenlands paspoort en uw rijbewijs werden respectievelijk op 4 maart 2011 en op 17 maart 2011 uitgegeven (zie betreffende documenten). Ook bevat uw militair boekje nog een stempel van 15 3 april 2011 die in Grozny werd gezet (militair boekje, p. 26). Gezien de door u verklaarde ernst van uw vrees jegens de Tsjetsjeense autoriteiten, is het hoogst opmerkelijk dat u verschillende Tsjetsjeense instanties contacteert om documenten of een stempel te bekomen. Uw verklaring volgens dewelke de autoriteiten dachten dat u dood was en ze u niet zagen en ze u daardoor tot 17 april 2011 met rust lieten (CGVS, p. 18), maakt uw gedrag des te merkwaardiger. Het is immers uiterst opmerkelijk dat u zich naar verschillende diensten van de door u gevreesde autoriteiten begeeft, terwijl deze autoriteiten meenden dat u dood was en u daardoor tot 17 april 2011 geen problemen heeft gekend. Bovenstaande vaststellingen doen ernstig afbreuk aan de door u verklaarde vrees voor de autoriteiten. Aldus dient te worden geoordeeld dat u uw asielaanvraag niet aannemelijk heeft kunnen maken. Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

(...)”

De Raad dient ook hier vast te stellen dat de vaststellingen van dit onderdeel van de motivering eveneens geschraagd worden door het verhoorverslag van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker betwist zelf niet dat hij zich verschillende keren tot de autoriteiten heeft gewend om een binnenlands paspoort, een rijbewijs aan te vragen en een stempel in zijn militair boekje te verkrijgen. Deze handelingen stroken niet met zijn beweerde vrees voor vervolging in de zin van het artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch met de bewering dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het is niet geloofwaardig dat iemand die beweert te vrezen voor de autoriteiten gelet op een gewelddadige arrestatie, zich nadien op een vrijwillige basis aanmeldt tot diezelfde autoriteiten om administratieve documenten te verkrijgen zodoende hij volgens zijn verklaringen kan werken als taxichauffeur.

De Raad sluit zich dan ook aan bij het voormelde geciteerde onderdeel van de bestreden beslissing.

De verklaringen van verzoeker met betrekking tot zijn werk na 1998 zijn ook niet eensluidend. Eerst stelt hij dat hij na 1998 niet meer werkte omdat hij zich moest verstoppen (gehoor, p. 12). Later stelt hij dat hij wel werkte als “gas en elektro” en activiteit die hij trouwens ook voor 1998 uitoefende, maar niet meer voor OEBPL IP werkte.

Verzoeker stelt ook dat hij na 2006 pas vier jaar later gearresteerd werd omdat zij dachten dat hij dood was en zij hem niet zagen (p. 18). Nochtans verbleef hij na 2006 op zijn *propiska* adres en blijkt uit zijn verklaringen niet dat hij ondergedoken geleefd zou hebben. Hij werkte in verschillende dorpen als “gas en elektro” en kwam af en toe naar huis, verklaart hij. Dit overtuigt niet. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij ondergedoken leefde en het is dan ook niet aannemelijk “dat zij dachten dat hij dood was en zij hem niet zagen”.

2.4.5. Wat betreft de bewering van verzoeker dat er geen rekening is gehouden met zijn bijzonder profiel, met name dat hij de broer is van een erkend vluchteling dient er vooreerst te worden verwezen naar het verhoorverslag pagina 3 waaruit blijkt dat de commissaris-generaal expliciet heeft gevraagd of verzoeker dezelfde problemen heeft als zijn zus. Verzoeker antwoordde zelf dat hij andere problemen heeft aangezien hij een man is.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming grotendeels op dezelfde feiten beroept als deze die hij aanvoert in zijn asielaanvraag. Gezien hij het bestaan van deze feiten niet aannemelijk maakt, kan er op die gronden ook niet worden besloten tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade als voorzien in artikel 48/4, §2, a) en b) van voormelde wet.

Verzoeker stelt dat er een bijzonder risico bestaat voor al wie een klacht heeft ingediend bij nationale of internationale organisaties. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal neergelegd in het dossier zou dan ook blijken dat wie bescherming gevraagd heeft bij de Belgische autoriteiten een verhoogd risico op mensenrechtenschendingen loopt in de zin van verhoor met mishandeling bij terugkeer naar Tsjetsjenië.

Een (geweigerde) asielaanvraag is geen klacht bij een nationale of internationale organisaties maar betekent dat het verzoek tot internationale bescherming niet verleend werd en derhalve ongegronde verklaard werd. Verzoeker brengt geen informatie of bewijs aan waaruit zou blijken dat het louter indienen van een asielaanvraag zou leiden tot *“een verhoogd risico op mensenrechtenschendingen loopt in de zin van verhoor met mishandeling bij terugkeer naar Tsjetsjenië”*. Ook ter zitting kan de verzoekende partij geen bijkomende informatie voorleggen of aanwijzen waar de informatie uit het administratief dossier haar stelling zou ondersteunen. Het vijfde middel is ook op dit punt ongegrond.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van voormelde wet van 15 december 1980, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De Raad concludeert dan ook dat het eerste, tweede, derde, vierde en vijfde middel ongegrond zijn.

Verzoeker kan niet als vluchteling in de zin van het artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend, noch komt verzoeker in aanmerking voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van het artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er is tevens geen reden om het dossier van verzoeker terug te sturen naar de commissaris-generaal voor verder onderzoek, noch om de bestreden beslissing te vernietigen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS